

Haar grote dag

Denise Hunter

Een dag om nooit te vergeten?!

HAAR GROTE DAG

Denise Hunter

Haar grote dag

redrose roman

De HEER, je God, zal in je midden zijn,
Hij is de held die je bevrijdt.
Hij zal vol blijdschap zijn, verheugd over jou,
in zijn liefde zal Hij zwijgen,
in zijn vreugde zal hij over je jubelen.
Sefanja 3:17

Laat het licht van uw gelaat over mij schijnen,
toon uw trouw en red uw dienaar.
Psalm 31:16

© Kok Omniboek – Utrecht, 2011
www.kok.nl

Originally published in English
under the title *The Convenient Groom* by Denise Hunter
© Denise Hunter, 2008
Published by Thomas Nelson, Inc.

Vertaling: Annet Landon
Omslagontwerp: Julie Bergen
Omslagillustratie: Justin Pumfrey, Getty Images
Grafische verzorging: Rem Polanski

ISBN 978 90 5977 575 6
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Verkering is net kleren kopen: alles ziet er
geweldig uit in de etalage, maar in de win-
kel gaat die glans er wat af.

Tit: 'Hoe vind ik de ware?' door dr. Kate

Hoofdstuk 1

Het rode lichtje van Kate Lawrence' mobieltje knipperde staccato een waarschuwing. Maar voordat ze het berichtje kon binnenhalen, zwaaide Anna Doherty, haar bruidsmeisje, met een paar bleke armen vanaf het strand om haar aandacht te trekken.

Anna's heldere stem klonk in haar hoofdtelefoon. 'Kate, kun je hier komen? We hebben wat probleempjes.'

'Kom zo.' Kate stopte haar klembord in het holletje van haar elleboog, liep de treden van de veranda van Jetty Pavilion af en stak het strand van de kust van Nantucket over, waarbij haar hie-len diep in het zand zonken. Over zes uur zouden daar vierendertig gasten op de rijen witte stoeltjes zitten om te zien hoe Kate onder een prachtig handgemaakt houten koepeltje eeuwige trouw zou beloven aan Bryan Montgomery.

Waar was dat koepeltje, trouwens? Ze keek op haar horloge en wierp toen een blik in de richting van het paviljoen, waar mannen in witte uniformen druk bezig waren. Geen spoor van Lucas.

Ze liep naar Anna toe. De zorgrimpels op Anna's gezicht pasten even goed bij haar als haar broekpak van Anne Klein. Anna was de beste receptioniste die Kate zich maar kon wensen. Haar bekwame uitstraling stelde de bezorgde paren gerust die ze door Kates kantoor leidde.

Op dat moment viel Anna's lange, bruine haar voor haar gezicht, als een losgeslagen vlag, en met een hand vol sproeten streek ze het uit haar ogen. 'Soiree belde net. Hun bestelbusje krijgt een beurt, en de bloemen komen daardoor wat later. Hooguit een halfuur.'

Kate noteerde het in haar planning. 'Dat is geen probleem.' Ze had ruim gepland.

'Murray heeft gebeld. De smokings zijn nog niet afgehaald, behalve die van je vader.'

Bryan en zijn getuige hadden al om halftien bij Murray moeten zijn. Een uur geleden. 'Ik ga daar wel even achteraan. Nog iets?'

De rimpels op Anna's gezicht werden dieper, en haar ogen knipperden tegen de wind. 'De koetsier is ziek, maar ze proberen een vervanger te vinden. De Weatherby's belden en vroegen of ze op het laatste moment toch konden komen. Ze zouden eerst niet thuis zijn, maar hun plannen zijn veranderd.'

Kate knikte. 'Prima, prima. Bel maar en zeg hun dat ze welkom zijn. Ik zal het doorgeven aan de catering.'

'Je persagent – Pam? – heeft geprobeerd je te bereiken. Heb je je mobieltje gecontroleerd? Ze zei dat ze je voicemail kreeg. In ieder geval zijn de exemplaren van je boek vanochtend binnengekomen. Ze heeft dit afgegeven.' Anna haalde een gebonden boek van onder haar klembord tevoorschijn. 'Ta-da!'

'Mijn boek!' Kate bestudeerde het omslag. De titel *Hoe vind ik de ware?* stond met luchtige letters boven een tekening van een stelletje. De man zat op één knie als bij een huwelijksaanzoek. Onder hen huisvestte een bont vlak de vette letters van Kates naam. Ze gleed met haar vingers over de glanzende boekomslag, voelde het reliëf van de letters en genoot van het moment.

'Pam wil nog snel een serie foto's voordat de gasten aankomen. Jij met dat boek, zoiets. Je kunt haar het beste terugbellen.'

Kate noteerde het. Nu ze er toch aan dacht, zette ze meteen haar mobieltje aan.

'Wil je nog meer geweldig nieuws?', vroeg Anna. Haar blauwe ogen fonkelden als diamanten. Dat moest wel goed nieuws zijn.

‘Wat is er?’

‘De *New York Times* stuurt een journalist en een fotograaf. Ze willen een verhaal maken over je trouwdag en je boek.’

Een teug verse lucht bleef steken in Kates longen. Rosewood Press zou waarschijnlijk dolenthousiast zijn. ‘Dat is fantastisch. Ze willen vast een interview.’ Ze keek in haar planning of er nog ergens een gaatje was. Na de receptie? Ze deed het liever niet, maar Bryan zou het wel begrijpen. De *New York Times*. Het zou de eerste verkoop van Kates boek de impuls geven die deze nodig had. Misschien wel genoeg om de lijst van bestverkochte boeken te halen.

‘Hier is het nummer.’ Anna gaf haar een geel notitieblaadje. ‘Die man van dat roddelblaadje hangt hier al de hele ochtend rond en probeert erachter te komen wie de bruidegom is. Ik heb hem gezegd dat hij dat, net als iedereen, over zes uur wel te weten zal komen. De andere mensen van de media worden een uur voor de trouwplechtigheid verwacht, en Pam heeft daar een plek voor hen geregeld.’ Anna gebaarde naar een met wit lint afgezet gedeelte achter de rijen stoelen.

‘Goed. Ik wil dat ze zo min mogelijk opvallen. Dit is mijn trouwdag, en je trouwt tenslotte maar één keer.’

‘Dat is te hopen’, zei Anna. ‘Kan ik verder nog iets doen?’

Kate gaf haar een knuffel. Ze had nog nooit eerder de neiging gehad haar assistente te omarmen. Haar vingers drukten in Anna’s stevige schouder. ‘Je bent een godsgeschenk. Ik zou niet weten wat ik zonder je zou moeten.’

‘O, ik weet weer wat ik nog tegen je moest zeggen. Het koe-peltje. Dat had hier ondertussen al moeten zijn. Ik heb geprobeerd Lucas te bellen, maar ik kreeg zijn antwoordapparaat, en ik heb het nummer van zijn mobiele telefoon niet.’

‘Zijn winkel is vandaag gesloten, en hij heeft geen mobiele telefoon.’ De man had niet eens een horloge om, laat staan dat hij een mobieltje bij zich zou hebben. Ze had beter moeten weten en zoiets belangrijks niet aan hem moeten overlaten. Kate keek op haar horloge. ‘Ik rijd wel even bij hem langs om het te controleren.’

Het ritje naar de stad verliep snel en probleemloos, maar in Kates hoofd tolden wel honderd kleinigheden. Ze pende notities op haar klembord wanneer ze moest stoppen voor voetgangers en wierp zo nu en dan een bewonderende blik op het omslag van haar boek. Ze belde Pam terug over de journalist van de *New York Times*, en meteen nadat ze de verbinding verbroken had, parkeerde ze op een plekje langs Main Street, precies tegenover de etalage van Lucas.

Op het bord boven de etalageruit stond: Cottage House Furniture. Het gebouw, in Shaker-architectuur, had op de eerste verdieping een houten bord dat aan een metalen haak bungelde, met daarop de naam van haar eigen praktijk: Kate Lawrence, huwelijksbegeleiding. Ze moest Lucas eraan herinneren het weg te halen. Anders zou hij het hier nog wel een jaar laten hangen, of totdat iemand anders de ruimte zou huren.

Kate stapte uit de auto en stak haar sleutel in het roestige slot van de winkeldeur. Eenmaal binnen liep ze langs de trap die naar haar eigen kantoor ging, en ze doorkruiste de donkere doolhof vol meubilair naar achteren, waar ze Lucas hoopte te vinden. Ze stootte haar been tegen een tafeltje. Au! Dat zou wel een blauwe plek opleveren.

Het gierende geluid van elektrisch gereedschap doorboorde de duisternis. Dat was een gunstig teken. ‘Lucas?’ Ze klopte met haar knokkels hard op de metalen deur. Het geluid hield op.

‘Kom binnen.’

Ze deed de deur open. Lucas Wright keek op van zijn plek op de betonnen vloer naast het koepeltje. Zijn te lange haar hing voor één oog. Hij wierp haar een blik toe, draaide zich toen weer naar de gedraaide pilaar van het koepeltje en liet zijn dikke hand eroverheen glijden alsof hij de rondingen wilde testen.

‘Moet jij nu niet op het strand zijn?’, vroeg hij.

Kate sloeg haar armen over elkaar. ‘Ik kan jou hetzelfde vragen.’

Hij ging rechtop staan – hij was groot, maar lenig – en stapte weg van het koepeltje. Zaagsel hing aan zijn verschoten spijkerbroek en zwarte T-shirt. ‘Ik ben net bezig met de afwerking.’

‘Je had er al een uur geleden moeten zijn. Dat koepeltje moet opgezet worden vóór de geluidsapparatuur, en de bloemist moet het nog versieren. De mensen staan te wachten om hun werk te doen.’

Hij keek haar aan op die manier van hem die haar het gevoel gaf dat hij dwars door haar heen kon kijken. ‘Vandaag is de grote dag, hè?’ Hij legde zijn gereedschap op de werkbank en veegde zijn handen af. Zijn bewegingen waren traag, alsof hij besloten had dat het pas volgende week vanavond zou worden.

Kate keek op haar horloge. ‘Denk je dat je dit vandaag nog op enig moment op het strand kunt krijgen?’

Hij liep om zijn werkstuk heen en bestudeerde het met zijn handen in zijn zij en zijn hoofd ietsje scheef. ‘Vind je het mooi?’

Voor het eerst sinds vorige week keek Kate naar de koepel, naar het witte houtwerk, de met de hand gedraaide palen, de flauwe boog van de opening. Aan de bovenkant van de boog bevond zich een sierlijke strip waarin margrietjes uitgesneden waren. De eenvoudige lijnen van de koepel waren kenmerkend voor het werk van Lucas, maar ze had nooit eerder gezien dat hij zulke verfijnde details toepaste. Het kunstwerk was eleganter dan ze verwacht had. Hij leverde uitstekend werk, moest ze toegeven.

‘Ik vind het prachtig. Ik vind het houtsnijwerk schitterend.’ Ze zuchtte. Uitgerekend wanneer haar irritaties het kookpunt bereikt hadden, deed hij zoiets, wanneer ze niet op haar hoede was. In zijn aanwezigheid had ze altijd het gevoel dat ze op eieren moest lopen.

Houd je aandacht erbij! ‘Het moet naar het strand gebracht worden. Onmiddellijk.’

‘Jawel, mevrouw.’ Hij salueerde ongehaast.

Voordat ze kon reageren, klonk luid de beltoon van haar mobieltje, dat bovendien trilde. Ze haalde het uit de zak van haar zomerbroek.

‘Hallo?’

‘Kate?’

‘Bryan.’ Ze wendde zich van Lucas af, in de richting van de deur, en zag een eenvoudig bureau met een metalen klapstoel die

onder de roestige krassen zat. ‘Goedemorgen.’ Er klonk een glimlach door in haar stem. Het was hun trouwdag. De dag die ze bijna twee jaar lang gepland hadden. ‘Heb je lekker geslapen?’ Zij niet. Ze had tot bijna twee uur ’s nachts de lakens liggen verkreukelen, maar dat was te verwachten.

De stilte aan de andere kant van de lijn was dat echter niet. ‘Bryan?’ Was de verbinding verbroken?

‘Eh, Kate, heb je mijn bericht ontvangen?’

Er had vanochtend wel een rood lichtje geknipperd. Ze had gedacht dat het een voicemailbericht van Pam was, en had het niet afgeluisterd. Opeens wenste ze dat ze dat wel had gedaan.

‘Nee. Wat is er mis?’

‘Zit je?’

‘Nee, ik zit niet. Zeg het maar gewoon.’ Er kronkelde een akelig gevoel langs haar ruggengraat, dat daar bleef steken, een strakgespannen afwachting.

‘Ik ben op weg terug naar Boston’, zei hij. ‘Ik heb vanochtend een boodschap achtergelaten. Je moet je telefoon uitgezet hebben.’

Kates maag draaide zich om. Ze keek naar de muur tegenover haar, een triplex plaat met honderdduizend gaatjes, waarin metalen haken hingen, met overal gereedschap en snoeren. ‘Wat is er gebeurd?’ Zou er iets ergs gebeurd zijn?

Wat voor noodgeval is belangrijker dan onze trouwdag?

‘Ik kan niet met je trouwen, Kate.’

De woorden klonken na. Ieder woord viel uiteen door zijn eigen zwaarte. Het draaijerige gevoel in haar maag werd sterker. ‘Dat is niet grappig, Bryan.’ Het was een vreselijke grap. Hij was nooit goed geweest in grapjes. Wanneer hij de clou vertelde, ging je er goed voor zitten om de rest van de mop te horen.

‘Ik ben verliefd op iemand anders.’

Pijn. Een enorme houten lepel roerde de inhoud van haar maag om. Haar benen bibberden, trilden op de blokhakken van haar sandalen, en ze klampte zich vast aan het koude metaal van de klapstoel. ‘Wat?’ Was dat haar eigen stem, zo zwak en rauw? Iemand had alle vocht uit haar mond gezogen, alle lucht uit haar longen gepompt.

‘Het spijt me verschrikkelijk’, zei Bryan. ‘Ik weet dat dit vreselijk is. Je verdient dit niet, maar ik kan niet met je trouwen. Het is langzaam gebeurd, en ik had tot kortgeleden niet in de gaten wat er aan de hand was. Ik heb geprobeerd het van me af te zetten, maar ik kan het gewoon niet. En ik kan niet met je trouwen, wetend hoe ik me voel. Het spijt me heel erg, Kate.’

‘Wat?’ Het was het enige woord dat in haar gedachten opkwam op dit moment.

‘Ik weet dat ik geen excuus heb. Ik had het je eerder moeten zeggen, maar ik dacht dat het wel zou overgaan. Ik dacht dat ik alleen wat bedenkingen kreeg of zo, maar het zit dieper.’

‘We zijn al twee jaar samen, Bryan.’

Het was knullig dat te zeggen, maar iets anders kon ze niet verzinnen. Herinneringen speelden zich versneld af op het scherm van haar gedachten. De dag dat ze elkaar ontmoet hadden in de rij bij Starbucks in het centrum van Boston, toen Kate daar was voor een conferentie. Hun eerste afspraakje bij het theater. De verkering op afstand en hun bezoeken tijdens de week-ends. De e-mails, de telefoontjes, de verloving, het boek. Het speelde zich allemaal voor haar ogen af en kwam nu, op dit moment, tot een abrupt einde. Hier, in de stoffige werkplaats van Lucas. Hier, precies voor het bijzondere koepeltje waaronder ze zouden trouwen.

‘Ik heb mijn familie al gebeld en het hun verteld. Ik weet dat er veel te regelen is en ik zal je helpen waarmee je maar wilt. En dan is er nog je boek ... Het spijt me heel erg.’

Spijt. Je hebt spijt? Ze dacht aan de nette rijen witte stoeltjes, de tent, die nu, terwijl ze met elkaar spraken, opgezet werd, de fotografen.

De New York Times.

Ze sloot haar brandende ogen. Alles zou afgezegd moeten worden.

Bij die gedachte verscheen vernedering ten tonele, die de plaats innam van de pijn van afwijzing. Het gewicht daarvan drukte op haar schouders, en ze greep naar haar nek. *Nadenken, Kate! Dit is niet de tijd om je zelfbeheersing te verliezen.*

‘Ophouden, Bryan. Houd op en denk na over wat je aan het doen bent. Misschien laat je je beslissingen beïnvloeden door je betrokkenheid bij de scheiding van je ouders. Dit soort angst is heel normaal voor een trouwdag, en misschien ...’

‘Nee, dat is het niet.’

‘Hoe weet je dat?’ Ze dwong zichzelf redelijk te klinken, gebruikte haar kalmerende toon, net zoals ze deed wanneer haar cliënten in een verhit gesprek raakten. ‘We houden van elkaar. We passen precies bij elkaar. Dat heb je wel honderd keer gezegd.’

‘Er ontbreekt iets aan, Kate.’

Ze begon weer te bibberen en bewaarde haar evenwicht door de stoel vast te pakken. ‘Ontbreekt iets aan?’ Wat bedoelde hij daarmee?

Terwijl haar gedachten een antwoord op die onmogelijke vraag probeerden te vormen, voelde ze een hand op haar rug, die haar zachtjes op de stoel duwde. Daar zat ze nu, met een hoofd zo draaierig als een suikerspinmachine, terwijl de fonkelende diamant van haar verlovingsring vervaagde voor haar ogen.

‘Wat bedoel je met dat er iets aan ontbreekt? Het enige wat ontbreekt, is de bruidegom. Voor onze bruiloft die over vijf uur begint. Vijf uur, Bryan.’ Nu voelde ze de wanhoop toenemen. Ze ademde diep in en stikte bijna doordat de zuurstof haar longen zo uittrekte.

‘Ik zal je helpen waar ik maar kan.’

‘Je kunt helpen door te komen opdagen voor onze trouwerij!’

In gedachten ging ze de lijst van mensen langs die ze moest bellen. Haar vader, de gasten, haar uitgever. Ze dacht aan het geld dat Rosewood Press besteed had aan de overdadige huwelijksplechtigheid op het strand. Ze hadden vrienden en familieleden vanuit het hele land laten overkomen, hadden de fotograaf, de bloemen, de catering en de trouwkleding betaald. Kate had zelf een eenvoudige plechtigheid gewild, maar omdat haar boek uitkwam, had de afdeling marketing andere ideeën gehad. ‘Een smaakvolle trouwplechtigheid en een bruidegom die tegelijkertijd met de publicatie van het boek bekendgemaakt wordt. Denk eens aan de publiciteit, Kate.’

Er schoot een brok in haar keel, die zich een weg brandde naar haar hart.

‘Ik zal altijd om je blijven geven’, zei Bryan.

De woorden klonken even leeg als een weggegooid frisdrankflesje op een verlaten strand.

Genoeg.

De adrenaline die door haar aderen vloeide, was opeens uitgewerkt, waardoor ze weer slap en bibberig werd. Ze kon niet meer met hem praten. Ze wilde niet aan de telefoon in huilen uitbarsten. Ze was niet van plan hem te soebatten of hij wilde terugkomen. Dat zou toch niets uithalen. Ze had deze toon in Bryans stem eerder gehoord. Hij was een man die wist wat hij wilde. En wat hij niet wilde.

En hij wilde Kate niet. Ze wist het opeens even zeker als ze wist dat de dag van morgen nog moeilijker zou worden dan vandaag.

Ze schraapte haar keel. ‘Ik moet nu gaan.’

‘Kate, zeg me wat ik kan doen. Mijn familie zal ook meehelpen. Ik wil helpen alles op te lossen.’

Ze wilde tegen hem zeggen dat dit niet opgelost kon worden. Er was geen oplossing voor haar hart of voor het feit dat haar leven en haar carrière op instorten stonden. In plaats daarvan legde ze als verdoofd de telefoon neer en keek ze recht vooruit naar de gaatjes in het paneel waar gereedschap aan hing, totdat die in een waas samensmolten.

Hij liet haar in de steek. De man van wie ze hield, ging ervandoor. Dit mocht niet gebeuren. Dit kon haar niet overkomen. Ze was zo zorgvuldig geweest, en waarvoor? Er vormde zich een gapende leegte in haar maag, groot en hol.

In plaats van krantenkoppen als *Huwelijksexpert vindt de ware* zou er komen te staan: *Huwelijksexpert in de steek gelaten op trouw-
dag.*

Kate had nooit gevonden dat ze erg veel trots had, maar de gedachte aan cyanide klonk nu aanlokkelijker dan die aan de komende vierentwintig uur. Hoe kon dit gebeuren? Bij haar, nota bene? Zij had een boek geschreven over het vinden van de juiste

partner, en ze had het gepresteerd zelf de verkeerde te vinden.
Morgen zou de hele wereld het weten.

Impulsiviteit is gevaarlijk. Intelligente relaties vereisen zorgvuldige, uitgekende planning.

Uit: 'Hoe vind ik de ware?' door dr. Kate

Hoofdstuk 2

Lucas zag Kate haar mobieltje dichtklappen. Misschien had hij zich moeten terugtrekken toen hij hoorde hoe ernstig haar stem klonk, maar hij had het niet gekund. Als een voetganger die naar een auto-ongeval keek, had hij gezien hoe Kate het nieuws ontving. Toen hij besepte wat Bryan zei, had hij achter de man aan willen gaan en hem met zijn vuisten willen bewerken totdat hij evenveel pijn voelde als Kate. In plaats daarvan had hij Kate naar de stoel geleid, terwijl hij wenste dat hij haar in zijn armen kon nemen en tegen haar kon zeggen dat alles goed zou komen.

Maar dat was het laatste wat ze wilde.

Nu keek ze naar de muur, bewegingloos. Haar glanzende zwarte haar viel steil, bijna tot op haar neerhangende schouders. Hij had haar nog nooit zo bewegingloos gezien. Ze was altijd naar iets op weg, zo zeker als een klok. Hij was daardoor al vanaf de eerste keer dat ze elkaar ontmoet hadden, gefascineerd geweest. Haar stilheid van dit moment maakte een onwezenlijke indruk.

Hij deed een stap in haar richting. 'Kate?'

Ze moest hem vergeten zijn, want ze schrok op en streek even met haar hand langs haar gezicht voordat ze zich omdraaide. Haar haar, altijd netjes achter haar oren gestoken, was losgeraakt. Haar ogen kwamen niet verder dan zijn knieën.

‘Lucas.’ Ze bestudeerde de vloer alsof de verf- en beitsvlekken een abstract schilderij vormden dat geïnterpreteerd moest worden. ‘Ik denk dat je het wel gehoord zult hebben.’

Haar stem klonk zwak. Maar hij zag dat ze haar rug rechte en zich omdraaide om hem recht aan te kijken. Een bang, klein meisje in het lichaam van een vrouw. Haar ogen keken eventjes langs hem heen naar het koepeltje voordat ze terugweken.

‘Ik eh ... Ik denk dat ik dat niet nodig zal hebben. Maar ik zal je ervoor betalen. Het is echt heel mooi.’ Haar stem stokte bij dat laatste woord.

‘Daar maak ik me niet druk om.’

Hij had min of meer verwacht dat ze zou instorten, maar in plaats daarvan kwam ze met een ruk overeind en begon ze te ijsberen. Haar hakken klikten op de vloer. ‘Ik moet nadenken’, stamelde ze. ‘Ik moet nadenken.’

Klik-klak, klik-klak, klik-klak, draai. Klik-klak, klik-klak, klik-klak, draai.

Lucas wist niet precies wat ze bedoelde. Zocht ze een manier om Bryan terug te krijgen? Of had ze de moed opgegeven en maakte ze in gedachten een lijst van iedereen die op de hoogte gebracht moest worden? Hij kon zich de puinhoop nauwelijks voorstellen.

Maar als iemand het voor elkaar kon krijgen, dan was dat Kate. Hij had gezien hoe ze huwelijken had gered die aan een zijden draadje hingen, hoe ze het schrijven van een vragenrubriek in landelijke kranten combineerde met haar therapiepraktijk en in haar vrije tijd een boek schreef. Kate was een ongelooflijke vrouw. Bryan was een dwaas dat hij niet zag wat hij had.

Kate stond plotseling stil en drukte haar vingers tegen haar voorhoofd. ‘Hij heeft me in de steek gelaten. Ik heb geen bruidsgom. De kranten, de media, mijn uitgever. Mijn carrière. Het is voorbij.’

Ze zag er kwetsbaar uit en leek niet op haar plaats in zijn grote, stoffige werkplaats, met haar kraakheldere witte blouse en zomerbroek, de zwarte riem om haar tengere taille. Kate zag er immers altijd uit alsof ze rechtstreeks van een strijkplank kwam.

‘Ik dacht dat hij van me hield’, fluisterde ze met stokkende woorden.

Lucas deed een stap in haar richting en bleef toen staan, met zijn handen diep in zijn zakken. ‘Het komt wel goed.’ Het klonk tam, maar dat was wat hij altijd tegen zijn kleine zusje zei, en Jamie voelde zich dan altijd beter. Maar Kate was Jamie niet.

‘Het komt niet goed.’ Ze sloeg haar ogen op en keek hem aan. ‘Ik ben vijf uur voor mijn huwelijk gedumt. Alles hangt af van deze trouwdag, zowel privé als professioneel. De ware heeft me in de steek gelaten. Snap je hoe ironisch dat is?’

Misschien was hij niet de ware voor je. Het lag op het puntje van zijn tong, maar kon het net op tijd inhouden. Hij zag Kates hand tegen haar gezicht trillen. Hij wist niet dat Kate kon trillen.

‘Ik word geacht een expert te zijn. Niet alleen in relaties, maar ook in het vinden van de juiste partner. Mensen schrijven mij om advies en vertrouwen erop dat ik hun antwoord kan geven. Ik heb een boek geschreven om mensen te helpen de juiste partner te vinden en ik kan het zelf niet eens.’ Ze keek de andere kant uit en haalde stokkend adem. ‘Ik ben een mislukkeling.’

‘Je bent geen mislukkeling. Jouw verloofde heeft een domme beslissing genomen. Dat is niet jouw schuld.’

De metalen stoel kraakte toen ze erop ging zitten. Het geluid echode door de stilte van de ruimte. ‘Zo zal niet iedereen dat zien.’

Hij bedacht dat ze daarin wel eens gelijk zou kunnen hebben. Mensen hadden zo gauw hun oordeel klaar, vooral als de media er een vervelende draai aan zouden geven.

‘Ik moet iets doen’, mompelde ze door haar vingers. ‘Hoe kan ik dit oplossen?’

Lucas hield dat niet voor mogelijk. Ze had gasten, een reeks mediamensen en alles wat bij een trouwdag hoorde. Alles behalve de bruidegom, en die was het belangrijkste.

Alles behalve de bruidegom.

De woorden weerkaatsten in zijn hoofd, totdat ze één voor één, als letters in een spelletje scrabble, op hun plaats vielen.

Alles ... behalve ... de bruidegom ...

Hij wreef over zijn nek en liep naar zijn werkbank. Dit was absurd. Knettergek. Het was idioot. Ze zou lachen als hij het hardop zou zeggen. Die gedachte deed hem inwendig ineenskrimpen.

Haar telefoon trilde, rammelend op het metalen bureau. Hij zag hem dansen.

‘Ik kan niet opnemen’, zei ze. ‘Ik kan dat nu niet. Ik weet niet wat ik zeggen moet.’ Ze deed haar armen over elkaar en trok haar schouders omhoog, alsof ze wilde dat ze haar oren daarmee kon bedekken.

Samen keken ze naar de telefoon. *Tring-zoem ... Tring-zoem ...* Toen het lawaai ophield, was de opluchting tastbaar.

Kate trommelde met haar vingers op haar lippen, eerst snel, toen langzamer. Haar lippen vielen open, trokken toen omlaag. Haar koppige kin verslaptte. ‘Het is hopeloos.’

De telefoon ging weer over, rinkelde vanaf de verste kant van het bureau. Kate wierp er een blik op, keek alsof ze het ding wilde weggooien, de werkplaats in.

‘Ik zal hem wel beantwoorden.’ Hij reikte ernaar.

Kate hield hem tegen door een hand op zijn arm te leggen. Haar greep was verrassend sterk. ‘Wat ga je zeggen?’

Hij beantwoordde haar blik: grote, olijfbroene ogen, te kwetsbaar voor woorden. ‘Ik zal wel een boodschap aannemen.’

Na een aarzeling liet ze zijn arm los, en hij pakte de telefoon op en klapte die open.

‘Hallo?’

Een stilte. ‘Is Kate er ook?’ Een vrouwenstem, buiten adem.

‘Ze kan de telefoon nu even niet aannemen. Kan ik een boodschap doorgeven?’

‘Ben jij Bryan? Ga me niet vertellen dat ze zich voor de plechtigheid aan jou laat zien.’

‘Nee. Ik ben een ... een vriend.’ Dat was wat overdreven. Hij wendde zich af en leunde tegen het bureau.

‘Nou ja, goed, zeg maar tegen haar dat ze Pam moet terugbellen. Nee, wacht, ze kan me een poosje niet bereiken. Zeg maar tegen haar dat ik goed nieuws heb. Dit is heel belangrijk. Je moet

het meteen tegen haar zeggen. De *Dr. Phil*-show heeft gebeld, en ze willen dat ze volgende maand een gastoptreden doet.'

Ook dat nog. Lucas zag Kates ogen en keek toen een andere kant uit. Dat kon ze nu net gebruiken.

'Heb je dat?', vroeg Pam.

'Ja, ik begrijp het. Ik geef het aan haar door.' Hij zette de telefoon uit en legde hem op het bureau. Hij voelde dat Kate naar hem keek. Misschien hoefde hij het nu nog niet te zeggen.

'Wie was dat?' Lag er stille hoop in haar stem? Dacht ze dat Bryan van gedachten veranderd was?

'Dat was Pam.'

Ze keek naar haar gemanicuurde handen, die gebald in haar schoot lagen. 'O.'

Ze had bereikt dat ze bij de *Dr. Phil*-show zou zijn. Hij wist dat ze landelijk steeds populairder geworden was door haar vragenrubriek en zo. Maar *Dr. Phil*. Dat was wel even iets anders.

'Wat wilde ze.'

Haar knie ging even langs zijn been toen ze bewoog. Hij kruiste zijn voeten bij de enkels over elkaar en greep de rand van het bureau vast. 'Het heeft geen brandende haast. Ze wil dat je haar terugbelt.'

Haar opgeheven gezicht en onderzoekende ogen deden hem smelten. Lieve help, wat was ze mooi. Hij keek de andere kant uit.

'Ze zei iets, toch? Iets wat je me niet wilt vertellen.'

Een nerveus gevoel trok hem weg van het bureau. Hij had moeten weten dat ze het niet zou opgeven. Hij had die telefoon niet moeten opnemen. Haar type-A-persoonlijkheid dwong haar het te weten, ook al had ze al meer dan genoeg te verwerken.

'Pardon, maar mijn leven staat op instorten. Kun je het alsjeblieft gewoon zeggen?'

Kate was rechtop gaan zitten in de stoel. Haar hand greep de ronding van de stoelleuning. Haar linkerhand. Lucas zag de diamanten verlovingsring glinsteren onder de werklampen. 'Ze wilde je alleen laten weten dat ze een interview geregeld heeft. Meer niet. Je kunt haar later wel terugbellen, wanneer je ...'

'Met wie?' Haar toon eiste antwoord.

Hij ademde diep uit. Ze keek zoals een uitgehongerde hond naar zijn laatste bot.

‘Ik weet dat het iets belangrijks moet zijn. Anders zou ze me vandaag niet gebeld hebben. En kijk me niet zo aan.’

‘Hoe?’

‘Alsof je medelijden met me hebt. Met wie is dat interview?’

Prima, Kate, al goed. Jij hebt gewonnen. ‘Dr. Phil.’

Hij zag haar mond verslappen. Ze knipperde en slikte. Haar ogen veranderden, werden doods. Hij vond het vreselijk. Vreselijk dat hij er zelf aanleiding toe gaf dat die blik op haar gezicht verscheen.

Ze zat weer stil, en ook dat vond hij vreselijk. Misschien was het niet te laat om Bryan nog te achterhalen en hem op zijn gezicht te slaan. Hij zou hier moeten zijn om alles in orde te maken, alles goed te laten komen. Maar hij was hier niet. Lucas was hier, en wat kon hij eraan doen?

Alles behalve de bruidegom.

De woorden flitsten in zijn gedachten als het licht van een vuurtoren. Ze kwelden hem. *Het is knettergek.* En zelfs als het niet zo was, het was eigenbelang.

Je zou Kates trouwdag kunnen redden. Haar reputatie. Haar carrière. Het is nobel dat te doen.

Maar het zou ook betekenen dat ik krijg wat ik wil. Is dat niet egoïstisch?

Je was bereid haar los te laten omdat je dacht dat dat het beste was. Was dat egoïstisch? Ze heeft je nu nodig. En jij kunt haar te helpen.

‘Wat moet ik nu doen?’, vroeg Kate.

Ze wendde haar grote, reebruine ogen naar hem, keek naar hem, had hem nodig. Het was bedwelmend. Hij wilde haar beschermen, haar naar zich toe halen, zoals een kloek haar kuikentjes onder haar vleugels neemt.

‘Hoe kan ik iedereen onder ogen komen? Wat moet ik tegen de pers zeggen? Mijn uitgever?’ Voor het eerst trilde haar lip, en ze beet erop. ‘Die heeft alles betaald. Wist je dat?’

Moest hij het zeggen? Zou hij zichzelf aanbieden? Zou het kunnen? ‘Misschien kan het.’

‘Wat?’

Hij wist niet eens dat hij het hardop gezegd had, totdat hij Kates antwoord hoorde. Goed, hij had A gezegd, nu moest hij ook maar B zeggen. ‘Ik heb een idee. Het is een beetje absurd.’

Tot zijn verbazing liet ze een wrang lachje horen. ‘Mijn hele leven is absurd op dit ogenblik.’

Hij keek haar ernstig aan. Zij keek hem aan met iets van hoop in haar blik.

‘Voor zover ik kan overzien, ontbreekt er alleen een bruidegom.’

Haar lach was schrill. ‘Wel een noodzakelijk detail, vind je niet?’

Hij knikte een keer en hoopte dat ze zelf de conclusie zou trekken zodat hij het niet hardop hoefde te zeggen. ‘Stel dat er een andere bruidegom zou zijn?’

Ze ging nu iets achterover zitten en knipperde met haar ogen. *Geweldig. Ze denkt dat ik niet goed bij mijn verstand ben.*

‘Ik heb niet bepaald een wachtlijst, Lucas.’

Hij schoof wat met zijn voeten, leunde tegen de werkbank, aarzelde of hij klaar was voor wat er nu ging komen. *Zeg het maar gewoon. Het ergste wat er kan gebeuren is, dat ze mij uitlacht.* ‘Stel dat ik zou invallen voor Bryan.’

Hij wreef wat over de witte verf op zijn tennisschoen in de stilte die viel. Een lange stilte. Een onbehaaglijke stilte. Als hij de woorden had kunnen terugnemen, dan zou hij dat gedaan hebben. In plaats daarvan keek hij naar Kate. De blik op haar gezicht versterkte zijn verlangen.

‘Waarom zou ...’ Ze schraapte haar keel. ‘Waarom zou je dat doen?’

Waarom zou ik dat doen? Omdat ik van je houd. Maar dat kon hij niet zeggen. Waarom had hij hier niet over nagedacht voordat hij zijn grote mond had opengedaan?

Hij haalde zijn schouders op. ‘Om je te helpen’, zei hij.

Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘We hebben het wel over een huwelijk, niet over een kleine gunst.’

Gunst. Stel dat hij iets met haar afspraak? Dat zij iets kon terug-

doen voor hem? 'Ik zou er wel iets voor terug willen hebben.'
Wat? Wat zou ik ervoor willen hebben?

Nu lieten haar wenkbrauwen de spanning varen, en haar lippen namen het over, knepen zich samen. Haar blik was betekenisvol, en hij had meteen door wat ze dacht.

'Beeld je maar niets in', zei hij.

Ze schudde haar hoofd alsof ze een akelig beeld kwijt probeerde te raken. 'Het maakt niet uit. Het zou toch niet kunnen. Zelfs al weet de rest van de wereld niet met wie ik trouw, mijn vader weet het wel. En Chloë, mijn redacteur, ook, en Pam en Anna. Om maar te zwijgen van Bryans familie.'

Inderdaad een kink in de kabel, maar was daar geen oplossing voor te vinden? Nu het idee er eenmaal lag, begon hij te wennen aan de gedachte. Hij haalde zijn schouders op. 'Zouden zij hun mond willen houden?'

Ze reageerde traag. 'Hun mond houden?' Haar vingers vonden de hoge kraag van haar blouse. 'Je meent het serieus.'

Zijn hart leek wel een klopper binnen in zijn ribbenkast. Hij krabde aan wat opgedroogde verf op de nagel van zijn duim. 'Zouden ze dat willen doen?'

Ze wendde zich af. Haar zwarte haar draaide verleidelijk mee. 'Je kunt ... Je kunt niet gewoon met me trouwen. Het huwelijk is definitief. Voor mij in ieder geval wel. Je besluit niet zomaar met iemand te trouwen. Dat doe je gewoon niet.' Ze keek hem weer aan. 'Ik tenminste niet.'

Nee, Kate deed zoiets niet. Zij plande iedere beweging dagen van tevoren, ieder detail geregeld, alles precies op zijn plaats.

Maar ze had hem niet uitgelachen. Hij ging meer rechtop zitten en haalde zo nonchalant mogelijk zijn schouders op, in aanmerking genomen dat hij zich voelde als een man van wie het vriendinnetje het hoofd heeft afgewend toen hij haar probeerde te kussen. 'Je moet het zelf weten.'

Hij begon het snoer om de schuurmachine te wikkelen. Het was toch een stom idee. Hij kon zich nauwelijks voorstellen hoe zijn moeder zou reageren wanneer zijn ouders terugkwamen van hun reisje en erachter zouden komen dat hun zoon niet alleen ge-

trouwd was, maar getrouwd was met Kate Lawrence. Hij zou dat altijd naar zijn hoofd geslingerd krijgen. En zijn vader ook.

Hoe dan ook, het deed zijn ego geen goed te bedenken dat Kate liever haar carrière wilde beëindigen dan met hem te trouwen. Hij zette die pijnlijke gedachte van zich af en legde de schuurmachine naast zijn beste boor op de plank, terwijl hij wachtte totdat haar voetstappen zich naar de uitgang van zijn werkplaats zouden begeven.

In plaats daarvan verbrak Kates stem de stilte. ‘De mensen die weten dat Bryan de bruidegom zou zijn ... Stel dat iemand van hen het zou laten uitlekken. En dan zijn er nog de ondertrouw-akte en de smokings. Er zou iets mis kunnen gaan, en als iemand erachter zou komen, zou dat een zo mogelijk nog grotere ramp zijn dan het nu al is.’

Goed, ik begrijp het. ‘Het was een stom idee.’ Dat had ze wel duidelijk gemaakt. ‘Je moet je notitieboekje maar pakken en een lijst maken van dingen die afgezegd moeten worden.’

‘Wacht. Nog even wachten. Ik moet goed nadenken.’ Blijkbaar kon ze het best nadenken terwijl ze ijsbeerde.

Wat je wilt. Hij keerde zich weer naar zijn gereedschap. Hij kon niet bedenken waarover nagedacht moest worden. Het was nu gewoon een kwestie van consequenties trekken. Daarin benijdde hij haar niet. Maar als Bryan zo’n ellendeling was dat hij haar op haar trouwdag in de steek liet, was hij niet goed genoeg voor haar.

Hij hield zich stil terwijl zij haar situatie overdacht. Tegen de tijd dat ze weer sprak, was alle gereedschap opgeruimd, iets wat nooit eerder was voorgekomen sinds hij het gereedschapsrek geïnstalleerd had.

‘Ik denk dat ik wel kan regelen dat iedereen zijn mond houdt. Mijn uitgever en Pam zullen zeker niets zeggen. Ik kan Anna wel vertrouwen, en mijn vader ook. Ik heb hier nog wat verre verwanten, maar die zullen het wel voor zich houden.’

Ze dacht hardop na, keek Lucas niet eens aan. ‘Bryans familie is maar klein, en ze komen voornamelijk uit Boston. Acht familieleden waren hier, plus zijn getuige. Hij kan hen er vast toe

overhalen hun mond te houden. Dat is hij me zeker schuldig.' Haar ogen werden even zachter, alsof de gedachte aan hem haar pijn deed.

Kate overwoog het serieus. Hij had haar nog nooit iets spontaan zien doen, en nu zat ze erover na te denken of ze op het laatste moment met hem zou trouwen. *Ze moet wanhopig zijn.*

Kate bekeek Lucas van top tot teen. Hij kromp ineen, voelde zich alsof hij de keuring niet doorgekomen was. 'De smoking zal niet passen. Je bent groter, en je schouders zijn breder. We zullen je snel iets moeten aanmeten. Meneer Lavits is een goede vriend van je, toch?'

'Nou, eh, ja ...'

De ondertrouwakte kan een probleem worden.' Ze bewoog haar voet en beet op haar lip, terwijl haar ogen de zoemende tl-buizen om raad leken te vragen. 'En we moeten een vertrekregeling opstellen. Misschien een jaar? Om mijn boek de tijd te geven een succes te worden en mij tijd te geven om aan een volgend boek te werken. We zouden in stilte kunnen scheiden ...'

Ze sloot haar ogen. 'Ik kan niet geloven dat ik zo over het huwelijk praat. Het is alsof het een onbetekenende zakelijke overeenkomst is.'

Lucas keek naar haar gezicht terwijl zij worstelde met haar principes. 'Hij heeft jou in een onmogelijke positie gebracht. Het is bepaald niet zo dat je veel aantrekkelijke mogelijkheden hebt.'

Ze keek hem plotseling aan, en ze trok haar wenkbrauwen samen. 'Waarom doe je dit ook al weer?'

Waarom? Waarom? Hoe zou zij hem kunnen helpen? Ze was huwelijkstherapeut, maar hij was niet getrouwd. Nog niet. Het huwelijk van zijn ouders was stabiel genoeg, hoewel ze vaak met elkaar kibbelden. Iedereen wist dat ze zo nu eenmaal waren, maar een buitenstaander zou kunnen denken ...

'Lucas? Ik heb geen tijd meer.'

'Het huwelijk van mijn ouders. Als je hen zou kunnen helpen.'

Haar ogen lichtten op. Aha, een schot in de roos.

'Loopt hun huwelijk gevaar?', vroeg ze.

Hij schraapte zijn keel. Stak zijn handen in de zakken van zijn

spijkerbroek. ‘Ze hebben de laatste tijd vaak ruzie.’ Hij moest meer zeggen, maar hij wilde niet liegen. ‘Mijn moeder is vorige maand een paar dagen weggeweest.’ Voor een weekend met vriendinnen, maar dat hoefde Kate niet te weten. ‘Jamie, mijn kleine zusje, zei dat pa het fijn vond dat ma niet thuis was.’ Hij had, om precies te zijn, gezegd dat hij het fijn vond Jamie helemaal alleen voor zichzelf te hebben. Maar dit leek er toch op?

‘En je wilt dat ik hun therapie geef?’

‘Nee.’ Het woord kwam er wat scherp uit. ‘Ze zijn allebei nogal wantrouwig tegenover al dat psychologische gedoe.’ Ze trok haar wenkbrauwen op, en hij herformuleerde zijn woorden. ‘Je zult het slim moeten aanpakken. Hen eerst leren kennen. Ervoor zorgen dat ze opener worden. Jij kunt dat wel aan.’

‘Dat is het? Dat is alles wat je wilt?’

Hij wilde veel meer, maar dit was een begin. ‘Het gaat om het huwelijk van mijn ouders.’

‘Natuurlijk. Ik bedoelde niet te zeggen dat het onbelangrijk is.’ Kate legde haar handen tegen elkaar en trommelde met haar vinger toppen. ‘Ik weet niet eens of het wel mogelijk is. Ik denk dat er een minimumtermijn is voor de ondertrouw.’

Daar had hij niet aan gedacht. Misschien kon het plan helemaal niet uitgevoerd worden. Maar was zijn vriend Ethan niet op het laatste moment getrouwd? ‘Ik denk dat daar wel uitzonderingen op gemaakt kunnen worden. Nancy Rallings is gemeenteambtenaar, en ik heb haar huis gemeubileerd. Ik zal zien of ik iets kan regelen.’

Hij kon nauwelijks geloven dat ze het overwoog. Over een paar uur zou hij met Kate kunnen trouwen. Voor al haar vrienden, familie en de pers. Opeens werden zijn benen slap toen hij bedacht dat alles tot in detail in de krant zou komen. De huwelijksplechtigheid zou een mediagebeuren worden. Misschien wilden ze wel een interview met hem.

Zijn mond voelde alsof hij vol zaagsel zat. ‘Geen interviews’, zei hij.

Het duurde even voordat Kate hem hoorde, zo diep was ze in gedachten verzonken. ‘Wat?’

‘Ik laat de media alle foto’s maken die ze willen, maar ik geef geen interviews.’

Ze haalde haar schouders op en keek hem aan. ‘Daar ben ik het mee eens. We moeten dingen niet moeilijker maken dan ze zijn. Maar hoe zit het met jouw familie? Wat zullen zij ervan zeggen?’

Dat zette hem even aan het denken. Zijn moeder had erop aangedrongen zijn leven weer op te pakken, nu Emily al vijf jaar dood was. Maar Kate zou de laatste persoon zijn die zijn moeder daarbij in gedachten had. Als hij tegen zijn moeder zou zeggen dat dit huwelijk tijdelijk was, zou ze moeilijk gaan doen en Kate definitief afschrikken. Maar als ze wist dat hij van Kate hield, zou ze er toch wel moeite voor doen?

‘Mijn ouders zijn op dit moment buiten de stad, maar mijn broer en mijn zus zijn thuis. Ik zal mijn ouders later bellen en hun zeggen dat we getrouwd zijn. En ik wil niet dat ze bijzonderheden weten. Wat hen betreft, moet dit echt zijn.’ Bovendien, als dit zou gaan zoals hij hoopte, zou er geen vertrekregeling nodig zijn. Hij stak zijn hand uit. ‘Akkoord?’

Zijn adem stokte ergens onder de brok die hij in zijn keel had.

Kate keek hem aan. In haar ogen lag een mengeling van angst en vastberadenheid. Toen legde ze haar hand in de zijne. ‘Akkoord.’

inspiratie en ontspanning
voor elk moment

Denise Hunter ♦ HAAR GROTE DAG

Kate – oftewel dr. Kate, dé relatietherapeut – is klaar voor haar trouwdag. De locatie is prachtig, de media komen, haar boek wordt gelanceerd en de bruidegom is de ware. Totdat hij op de ochtend van de bruiloft belt met de mededeling dat hij niet komt.

Kate hangt na dit telefoontje verbouwereerd op. Ze staat bij het trouwkoepeltje en Lucas, die het gemaakt heeft, vraagt wat er aan de hand is. Omdat de geheime identiteit van de bruidegom een van de redenen was voor de media om naar de bruiloft te komen, stelt Lucas voor dat hij met haar trouwt. Kate is te radeloos om iets beters te bedenken en stemt ermee in. Ze spreken af dat ze een jaar getrouwd blijven, om daarna weer uit elkaar te gaan. Dat rationele besluit blijkt echter in geen enkel opzicht gemakkelijk.

Denise Hunter is een populaire auteur van christelijke romans. Zij woont met haar man en haar drie zonen in de Amerikaanse staat Indiana.

NUR 302

ISBN 978-90-5977-575-6

9 789059 775756